

Opet bih bila učiteljica

Nevenka Vincens, učiteljica

Kada bih ponovno morala birati što bih željela raditi, znajući za sve tegobe mogu poziva, opet bih bila učiteljica.

Moje rođenje, djetinjstvo, mlađenčinstvo vezano je uz moj rodni grad Zagreb. Vrijeme poslije II. svjetskog rata bilo je teško za sve, pa tako i za nas djecu. No dječijih igara nije nedostajalo. Sjećam se da sam igrajući se uvijek bila učiteljica. Već tada sam znala da će jednoga dana to zaista i biti.

Često su me pitali zašto sam baš to zanimanje odabrala. Zašto? Odgovor je jednostavan – zato što sam oduvijek sanjal o tome i to me ispunjava. Kažu da je Božji dar biti učiteljica i sretni su oni kojima je to dano. Meni je moj poziv zaista dar, odmor, lijek.

Po završetku Učiteljske škole koja je trajala pet godina, jednog sparnog, ljetnog jutra 1962. godine, sišavši s vlaka na stanici Čakovec, uputila sam se starom, seoskom, prašnjavom cestom u Turčišće. Tako je počeo moj učiteljski put kojim kročim već 43 godine. Mislim da se nijedan posao ne može usporediti sa zadovoljstvom učitelja

kada osjeti da dijete usvaja znanja i da stasa u dobru osobu.

U tom dugom nizu godina navrnu sjećanja, uspomene. U spomen na 50. obljetnicu moje škole sjećam se posebno dana kada sam prvi put kročila u tadašnju školu "Martin Puštek". Bila sam jako uzbudjena, uplašena, ali i ponosna jer dobiti posao učiteljice u toj prestižnoj čakovečkoj školi bila je posebna čast, ali i velika obveza. Strepila sam i bojala se nepoznatoga. No ljubav prema pozivu, divni ljudi koji su me prihvatali, pružili ruku prijateljstva i pomoći pomogli su mi da se oslobođim straha.

Prolazile su godine, a s njima i moje generacije učenika. Kako bih mogla zaboraviti da sam bila i pedagog, i psiholog, i detektiv kada je trebalo pronaći izgubljenu cipelu? Kako zaboraviti tužnu djecu s kojima sam zajedno plakala i tješila ih ili sretnu djecu s kojima sam dijelila sreću?

I što još reći za kraj? Ponasna sam i sretna jer se moj san iz djetinjstva ispunio. Ima li išta ljepše nego vidjeti svoje folkloraše kao plešu u "Veselim Medimurcima" ili sviraju na svojim prvim koncertima, ili kako u vrevi prolaznika viču: "Učiteljice, dobar dan!"?

Učiteljica
Nevenka
Vincens u
svome
razredu, 2.a

Novinarska družina

PRODUŽENI BORAVAK

Produženi boravak neposredan je oblik odgojno-obrazovnog rada koji se temelji na skupini djece školskog uzrasta od 1. do 3. razreda osnovne škole. To je osmišljeno organizirano vrijeme prije ili poslije nastave prema stručno prilagođenom programu.

Djeca rade u malom kolektivu gdje uče i usvajaju određeni red, sudjeluju u kolektivnim igrama, vode slobodan razgovor, slušaju priče, gledaju slike, filmove, TV emisije, igraju se igračkama i didaktičkim sredstvima te borave na svježem zraku.

Produženi boravak u našoj školi djeluje od školske godine 2004./2005. Isprva pod vodstvom jedne učiteljice razredne nastave, Ljiljane Đukes. S obzirom na povećani interes učenika i roditelja za boravkom djece u školi, od ove školske godine produženi boravak organiziran je u dvije grupe. Učiteljica druge grupe je Dunja Mikulaj.

Na produženom boravku nalaze se učenici iz šest različitih razrednih odjeljenja koji mogu ovdje boraviti svaki radni dan od 8 do 16

sati uz organizirana dva obroka dnevno.

Veoma je važno napomenuti da se na produženom boravku, prije svega, stvaraju radne navike, tj. pišu se domaće zadaće, uči se gradivo, ponavlja i utvrđuje znanje iz pojedinih predmeta, čitaju knjige po izboru učenika ili lektira. Osim rada, stvaraju se i higijenske navike kao što su pranje ruku prije i poslije obroka, pranje zubi nakon obroka. Veliku ulogu ima učenje djece pozdravljanju i poštivanju odraslih, kao i međusobnom poštivanju i toleranciji.

Da bi naš produženi boravak kvalitetno funkcionirao, neophodno je stvaranje dobre, iskrene i prijateljske atmosfere: povjerenje, skladan i dobromjeran odnos učenika i učitelja.

*Ljiljana Đukes, učiteljica
razredne nastave*

Bitno je da djeca već u prvome razredu dobro upoznaju "čarobne riječi" kao što su hvala, molim, izvoli, oprosti te da ih primjenjuju u svakodnevnome životu.